

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania T. S.A. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Warszawie
z udziałem M. A., W. J., K. K., P. Ś. oraz zainteresowanej L. Sp. z o.o. w W
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 września 2022 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 3 marca 2021 r., sygn. akt III AUa 76/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału
w Warszawie na rzecz T. S.A. z siedzibą w W. kwotę 240 (dwieście
czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 3 marca 2021 r. - na skutek apelacji odwołującej się T. S.A. z siedzibą w W. (dalej jako płatnik składek lub T. S.A.) od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 października 2018 r., którym oddalono odwołania płatnika składek od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W., stwierdzających podleganie ubezpieczonych: M. A., W. J., K. K., P. Ś. ubezpieczeniom społecznym - zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i poprzedzającą go decyzję organu rentowego z dnia 7 grudnia 2015 r. w

ten sposób, że stwierdził, iż M. A. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia 28 lutego 2015 r. (pkt 1); zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i poprzedzającą go decyzję organu rentowego z dnia 8 grudnia 2015 r. w ten sposób, że stwierdził, iż W. J. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia 31 lipca 2015 r. (pkt 2), zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i poprzedzającą go decyzję organu rentowego z dnia 8 grudnia 2015 r. w ten sposób, że stwierdził, że K. K. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia 30 kwietnia 2015 r. (pkt 3), oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt 4), koszty procesu w instancji odwoławczej między stronami wzajemnie zniósł (pkt 5).

W sprawie przedmiotem sporu było ustalenie czy pomiędzy ubezpieczonymi a T. S.A. istniał stosunek pracy, rodzący obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym. Problem wymagający rozstrzygnięcia sprowadzał się do oceny skuteczności przejścia w oparciu o art. 23¹ k.p. części zakładu pracy z T. S.A. na zainteresowaną Spółkę L. na podstawie umowy z dnia 26 maja 2014 r. o świadczenie usług dziennikarskich, grafiki komputerowej, montażu materiałów telewizyjnych i charakteryzacji wraz z przejęciem pracowników i współpracowników T.. Sądy *meriti* ustaliły, że T. S.A. dokonała przeniesienia tylko pewnej grupy pracowników. W składzie tej grupy brakowało jednak pracowników, którzy odpowiadaliby za ostateczny kształt wykonywanego produktu. Tym samym przejmujący (Spółka L.) nie przejął zasadniczej części personelu odpowiadającego za realizację zadań dziennikarskich, montażu, grafiki komputerowej i charakteryzacji. Przejęta część personelu nie stanowiła samodzielnej jednostki organizacyjnej, która pozwoliłaby zainteresowanej L. na ich wykorzystanie w celu prowadzenia identycznej lub analogicznej działalności (tj. produkcji treści na potrzeby emisji programów telewizyjnych). Uzasadnia to stwierdzenie, że nie doszło do przejęcia części zakładu pracy T. S.A. przez Spółkę L..

W konkluzji, w ocenie Sądu Apelacyjnego, zebrany w sprawie materiał dowodowy i dokonane na jego podstawie ustalenia uzasadniają twierdzenie, że

mimo formalnie zawartej umowy między T. S.A. a Spółką L. w istocie nie doszło do przejęcia części zakładu pracy. Uzupełniając materiał dowodowy zgromadzony przez Sąd Okręgowy, Sąd Apelacyjny ustalił na podstawie świadectw pracy ubezpieczonych do kiedy pozostawali oni zatrudnieni, co doprowadziło do zmiany zaskarżonych decyzji w zakresie wskazanym w sentencji wyroku.

Organ rentowy zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w zakresie w jakim w pkt 1, 2, 3, 5 zmienia wyrok Sądu pierwszej instancji i zaskarżone decyzje przez ograniczenie okresów podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w T. S.A. wobec M. A. do dnia 28 lutego 2015 r., wobec W. J. do dnia 31 lipca 2015 r., wobec K. K. do dnia 30 kwietnia 2015 r. oraz w zakresie w jakim znosi koszty postępowania w instancji odwoławczej zarzucając wyrokowi naruszenie prawa procesowego:

(-) art. 327¹ § 1 k.p.c., przez brak wskazania w uzasadnieniu czy praca w ramach własnej działalności gospodarczej, jest równoznaczna z rozwiązaniem stosunku pracy w sytuacji, gdy ubezpieczony (K. K.) bez względu na formę współpracy z T. S.A. cały czas pracował na rzecz T. S.A. w taki sam sposób i na takich samych warunkach i zasadach co inni zatrudnieni pracownicy na podstawie umowy o pracę (tym bardziej, iż praca wszystkich osób świadczących pracę na rzecz T. S.A. niezależnie od formy zatrudnienia jest oparta na aktach wewnętrznych wydanych przez T. S.A., które określają sposób powstawania wszelkich programów audycji w T. S.A. oraz regulują wszystkie etapy jej produkcji, zgodnej ze standardami technicznymi i organizacyjnymi obejmującymi m.in. funkcjonujące zasady kontroli i nadzoru);

(-) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. w związku z art. 473 § 1 k.p.c., przez ustalenie, że: - współpraca M. A. oraz W. J. z T. S.A. zakończyła się z chwilą rozwiązania umowy o pracę z L. Sp. z o.o., mimo że okoliczność kontynuowania współpracy jak i formy współpracy ubezpieczonych nie była w ogóle badana i wyjaśniana w trakcie toczącego się postępowania, - współpraca K. K. z T. S.A. zakończyła się z chwilą rozwiązania umowy o pracę ze Spółką L. i rozpoczęciu współpracy w ramach własnej działalności gospodarczej, mimo że ubezpieczony cały czas pracował na rzecz T. S.A. w taki sam sposób i na takich samych warunkach i zasadach co inni zatrudnieni pracownicy na podstawie umowy o pracę;

(-) art. 233 § 1 k.p.c., przez uznanie, iż strony wygrały i przegrały proces w jednakowym rozmiarze, mimo że Sąd drugiej instancji rozstrzygnął, iż nie doszło do przejęcia części zakładu pracy, przy jednoczesnym ograniczeniu rozstrzygnięcia decyzji do wskazania daty, w jakiej zdaniem Sądu ustał stosunek pracy ubezpieczonych z T. S.A.;

(-) art. 100 k.p.c., przez niewłaściwe zastosowanie, tj. uznanie, iż strony wygrały i przegrały proces w jednakowym rozmiarze;

(-) art. 245 k.p.c., przez nieuwzględnienie faktu, iż świadectwo pracy jest dokumentem prywatnym stanowiącym jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte.

Skarżący zarzucił również naruszenia przepisów prawa materialnego: (-) art. 30 § 1 pkt 3 k.p. w związku z art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez ich niezastosowanie; (-) art. 30 § 1 pkt 3 i § 3 k.p. w związku z art. 60 k.c., przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez przyjęcie, że w niniejszej sprawie doszło do skutecznego rozwiązania umowy o pracę w sytuacji, gdy T. S.A. nie złożyła ubezpieczonym skutecznego oświadczenia woli w tym zakresie oraz uznanie, że rozwiązanie umowy o pracę może nastąpić przez doręczenie pracownikowi świadectwa pracy; (-) art. 97 § 1 k.p. w związku z art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez niewłaściwą wykładnię oraz uznanie, że świadectwo pracy wystawione przez L. stanowi oświadczenie woli T. S.A. o rozwiązaniu umowy o pracę z ubezpieczonymi tym bardziej, iż świadectwo pracy jest oświadczeniem wiedzy pracodawcy, a nie woli, wydawane jest w następstwie rozwiązania stosunku pracy, co wyłącza możliwość uznania, że wywołuje skutek rozwiązania stosunku pracy; (-) art. 22 w związku z art. 30 k.p., przez błędną wykładnię przejawiającą się uznaniem, iż ubezpieczeni rozwiązywali umowę o pracę z T. S.A., mimo że praca ta była cały czas kontynuowana na rzecz T. S.A., tj. była wykonywana na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę; (-) art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 1009, dalej: ustawa systemowa) w związku z art. 23¹ k.p., przez niewłaściwe zastosowanie, tj. pominięcie funkcji ochronnej powołanych przepisów względem pracowników/ubezpieczonych przez przyjęcie, iż rozwiązanie umowy o pracę przez

podmiot trzeci (L.), który faktycznie nie przejął pracowników jest skuteczne wobec pracowników/ubezpieczonych; (-) art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej w związku z art. 22 k.p., przez uznanie, iż z chwilą założenia działalności gospodarczej w celu kontynuowania pracy z dotychczasowym pracodawcą pracownik traci uprawnienia przysługujące mu z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, która faktycznie nie została przez pracodawcę rozwiązana.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy przez oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od odwołującej się na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na istotne zagadnienie prawne i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Istotne zagadnienia prawne sprowadzają się do ustalenia czy: (-) rozwiązanie umowy o pracę przez podmiot trzeci (L. – podmiot który w sposób pozorny „przejął” część zakładu pracy) niezwiązany żadnym węzłem prawnym z T. S.A. i ubezpieczonymi może skutecznie wpływać na więź prawną łączącą T. S.A. z ubezpieczonymi wynikającą z zawartej i wykonywanej umowy o pracę; (-) pracownik/ubezpieczony, po formalnym rozwiązaniu stosunku pracy z podmiotem „przejmującym” L., który nadal, cały czas kontynuował w formie samozatrudnienia wykonywanie tej samej pracy na rzecz dotychczasowego pracodawcy (T. S.A) pod jego kierownictwem i nadzorem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez tego pracodawcę podlega ubezpieczeniom społecznym jako pracownik, czy jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą; (-) w sytuacji, gdy pracownik kontynuuje pracę na rzecz swojego dotychczasowego pracodawcy w ramach założonej przez siebie pozarolniczej działalności gospodarczej (gdy stan faktyczny w danej sprawie wskazuje, iż założenie tej działalności nastąpiło na skutek wymuszenia na pracowniku zmiany formy wykonywania tej samej pracy w celu uniknięcia obowiązku odprowadzenia składek na ubezpieczenia społeczne od wynagrodzenia należnego pracownikowi) należy uznać, że doszło do rzeczywistego rozwiązania stosunku pracy, a tym samym do zmiany tytułu podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Oczywista zasadność skargi wynika

w ocenie skarżącego natomiast z tego, że rozwiązanie umowy o pracę przez podmiot trzeci (L.- podmiot który w sposób pozorny „przejął” część zakładu pracy) niezwiązany żadnym węzłem prawnym z T. S.A. i ubezpieczonymi nie może być uznane za wystarczającą przesłankę do przyjęcia, iż stosunek pracy zawarty z T. S.A. ustał, z uwagi na fakt, iż samo świadectwo pracy wskazujące na datę rozwiązania stosunku pracy nie jest jednostronną czynnością pracodawcy wskazującą na zamiar rozwiązania umowy, tylko oświadczeniem wiedzy pracodawcy, który sporządzając świadectwo pracy pozostaje w słusznym bądź mylnym przeświadczeniu, że dany stosunek pracy uległ rozwiązaniu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną T. S.A. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie od skarżącego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W konsekwencji tegoż w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej,

wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecnictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 55/12 i powołane tam orzeczenia).

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłankach z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Skarżący nie zdołał jednak wykazać występowania w sprawie wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe

interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało ono sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem skarżącego jest też wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

Sugerując potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie nawiązał do treści przepisów prawa, nie wyjaśnił, na czym polegają trudności w dekodowaniu norm prawnych, do jakich rozbieżnych wniosków może prowadzić wykładnia tych przepisów ani jakie jest stanowisko skarżącego w tej kwestii. Nie przedstawił zatem argumentacji jurydycznej, za pomocą, której wykazałby, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne cechujące się walorem „istotności” wymaganym w przypadku zagadnień, które mogą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą

być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2019 r., II UK 255/18, LEX nr 2688935; z dnia 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, LEX nr 2009500; z dnia 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15, LEX nr 2015640; z dnia 24 września 2015 r., II PK 27/15, LEX nr 2019527). Ponadto podkreślić trzeba, że w istocie skarżący nie formułuje abstrakcyjnego zagadnienia prawnego, lecz zmierza wyłącznie do rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy w sytuacji, a Sąd Najwyższy nie jest sądem trzeciej instancji i jako sąd prawa, a nie sąd faktów, związany jest ustaleniami faktycznymi w sprawie.

Odnosząc się natomiast do przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci oczywistej zasadności skargi Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne

jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Jednak o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860). Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tych wymagań odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo określeniem „rażącego”, „ewidentnego”, „kwalifikowanego” lub „oczywistego”, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 lutego 2014 r., III PK 86/13, LEX nr 1644571; z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1511117; z dnia 11 kwietnia 2018 r., III UK 98/17, LEX nr 2497587).

Kierując się rozważaniami dokonanymi powyżej stwierdzić należy, że wniosek skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia warunków właściwych dla przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., z uwagi na brak wskazania przepisu, którego naruszenie miałoby postać naruszenia kwalifikowanego, widocznego na „pierwszy rzut oka”. Nie jest też wystarczające zastąpienie wyводу prawnego w uzasadnieniu wniosku samym tylko stwierdzeniem, że zdaniem skarżącego zaskarżone orzeczenie zostało wydane w wyniku niewłaściwego zastosowania prawa. Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej i podnosząc, że znajdujące się w aktach świadectwa pracy ubezpieczonych wystawione przez L. nie mogą zostać uznane za wystarczające do przesądzenia, kiedy ustał stosunek ubezpieczeniowy istniejący między T. S.A. a ubezpieczonymi, nie powołał przepisów prawa, które zostały jego zdaniem w ewidentny sposób naruszone i w naruszeniu których upatruje oczywistej zasadności skargi. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi ani tym bardziej się ich domyslać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Ponadto w analogicznej sprawie również ze skargi kasacyjnej organu rentowego, w której skarżący powoływał się na oczywistą zasadność skargi, Sąd

Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 27 stycznia 2022 r., II USK 382/21, wskazał, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów, ponieważ zawarta w nim argumentacja, mająca uzasadniać oczywistą zasadność skargi, w istocie stanowi wyłącznie niedopuszczalną w postępowaniu kasacyjnym próbę podważenia przeprowadzonej przez Sąd drugiej instancji oceny materiału dowodowego oraz dokonanych na tej podstawie ustaleń faktycznych, z których wynikało, że wymienieni w zaskarżonym wyroku ubezpieczeni byli zatrudnieni w T. S.A., a co za tym idzie podlegali obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu tego zatrudnienia w okresach wskazanym przez Sąd Apelacyjny. Powoływanie się na błąd w przeprowadzonej ocenie dowodów i dokonanych na tej podstawie ustaleniach faktycznych nie może być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), ponieważ ustalenia te są wynikiem swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd *meriti*. Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznej ocenie i tak musiałby uwzględnić owe ustalenia faktyczne przy rozpatrywaniu powołanych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego, którego przepisy stanowiły podstawę prawną rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku.

Zauważyć również trzeba, że w postanowieniu z dnia 9 lutego 2022 r., II USK 645/21, w innej z analogicznych spraw ze skargi kasacyjnej skarżącego, Sąd Najwyższy uwypuklił, że nawiązanie współpracy w ramach działalności gospodarczej z T. S.A. przez jej dotychczasowego pracownika może stanowić podstawę do przyjęcia, że doszło do ustania stosunku pracy w sposób dorozumiany (art. 60 k.c.), a zatem przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty nie świadczą o oczywistym naruszeniu art. 30 § 1 pkt 3 k.p. w związku z art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez ich niezastosowanie czy art. 30 § 1 pkt 3 i § 3 k.p. w związku z art. 60 k.c. (bo z tym przepisami koreluje podniesiona we wniosku argumentacja). Innymi słowy, istotnie L. (podmiot, który - wedle ustaleń - w sposób pozorny „przejął” część zakładu pracy) nie mógł skutecznie rozwiązać umowy o pracę, której stronami byli ubezpieczona i T. S.A., ale mogły tego dokonać same strony - ubezpieczona i T. S.A., zmieniając w drodze

dorozumianego porozumienia formę zatrudnienia z umowy o pracę na współpracę w ramach działalności gospodarczej. Innej argumentacji natomiast w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie podjęto.

Skarżący nie wykazał zatem, aby zaskarżone orzeczenie było dotknięte tego rodzaju kwalifikowaną wadą prawną, która mogłaby być uznana za elementarną lub oczywistą, a która by uzasadniała twierdzenie o oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[as]